

AKTE I

Scene 1.13 A Fosco Cielo a Notte Bruna

Coro

Udite.

A fosco cielo, a notte bruna,
Al fioco raggio d'incerta luna,
Al cupo suono di tuon lontano
Dal colle al pian un'ombra appar.

In bianco avvolta lenzuol cadente,
Col crin disciolto, con occhio ardente,
Qual densa nebbia dal vento mossa,
Avanza, ingrossa, immensa par.

Rodolfo

Ve la dipinge, ve la figura
La vostra cieca credulità.

Amina e Teresa

Ah! non è fola, non è paura:
Ciascun la vide: è verità.

Elvino

In verità!

Coro

Dovunque inoltra a passo lento,
Silenzio regna che fa spavento;
Non spira fiato, non move stelo;
Quasi per gelo il rio si sta.
I cani stessi accovacciati,
Abbassan gli occhi, non han latrati.
Sol tratto tratto da valle fonda
La Strige immonda urlando va.

Luister.

In een akelige nacht, een donkere nacht
en de zwakke straal van een onzekere
maan, verschijnt op de berg, onder het
akelige geluid van verre donder,
daalt een gedaante op het dal neer,
gehuld in een wit laken, met onheil-
spellende grijns en brandende ogen,
als een dichte mist, wapperend in de wind,
komt het dichterbij, wordt groter,
reusachtig.

Wat jullie beschrijven is de gestalte
van jullie blindmakende bijgeloof.

Neen, het is geen verbeelding:
en ook geen angst:
Iedereen heeft het gezien, het is waar.

Echt waar!

Waar het heengaat, met trage stappen,
heerst een akelige stilte;
geen adem krijgt lucht, geen blad beweegt,
de beek is als bevroren.
De honden hurken neer, kijken naar
beneden en blaffen niet.
Alleen uit het diepe dal, dringt soms het
afschuwelijke gehuil van uilen door.